

פאול סביללוט צՐפֿת

לקשור שוב את השרשאות. אך כשרק חזרו למיטות הדבר חזר על עצמו, וכך במשך כל הלילה.

היה גם שפוק קשרה את רעמות של שני סוסים יחד, וגרמה לסיסים שעוט עבודה רבות כדי לסדר אותם בבוקר, בזמן שהוא עצמה שכבה בחצר שביציע הסככה, וננהננתה מהמראה.

יום אחד, לפניו יותר משמוניים שנה עבר איש בשם וויליאם לאורך נחל וראה כבש שגעה בקהל רם. הוא חשב שהכבש נפרד מעדר הצאן שלו והחליט לקחת אותו לביתו, עד שימצא הבעל החוקי.

הכבש נראה חלש מאד, וויליאם לקח אותו על כתפיו והמשיך כר בדרכו. הכבש היה כבד, אבל האיש לא יתר וסחב אותו כר בקושי רב. "זה כבר לא רחוק" אמר לעצמו כשהגיע לשדרת עצי אגוז, אך פתאום שמע קול שדייבר מעל ראשו, והוא קופץ בהפתעה.

"אייפה אתה?" שאל וויליאם.

"כאן, על כתפיים של חמור."

באותו הרגע הכבש כבר עמד על הארץ וויליאם רץ לבתו מהר כמה ש רק רגליו יכול לשאת אותו. אך תוך כדי כר שמע עדין געיה קולנית, ולמרות שהשתדל לא לשם, הגיעו אליו המילים "אייזה

בין מרעות הרריים ועמקים של מרכז צרפת חיה רוח רעה שאהבה לעשות تعالולים לרועים ולשומריו העדריים. הם מעולם לא יכולים לדעת מתי היא תופיע כי יכולה ללבוש צורה של אדם, אישה או ילד, של מקל, של איל או של להב המחרשה. האמת היא שהצורה היחידה בה לא יכולה להפוך להופיע חיים המחת. או נכון יותר היא יכולה להפוך עצמה למחת, אבל בשום אופן לא הצלחה לחקות את קוף המחת, החור שדרך משחילים חוט. לכן כל איש יכול לגלוות אותה בקלות והיא ידעה זאת.

לروح קראו פוק ובדרך כלל היא ביצעה את تعالוליה בחצות, כאשר הרועים ועובדיהם אחרים ישנו עייפים אחרי יום העבודה. אז היא הלכה לסככות הבהמות, שחררה את השרשאות בהן הן היו קשורות והפילה אותן ברעש גדול על הארץ. הרעש היה כל כר חזק שהרועים, אף שעיפים מאד, התעוררו תמיד ויצאו לסככות כדי

הדרושים לבדים של העגלה.

"איזה מזל" קרא כשהוא מרים את הפקעת "אול'

פיה טובה שמה זאת כאן עבורנו".

"אול' באמתך" צחקה הצעירה, אך משום מה נשמע לה כי הד של צחוקה יוצא מפיו של הסוט שלהם.

התופרת שמחה מאוד כשראתה את החוטים. הם תואמו במדויק את צבע הבדים, והם לא התפלו ולא הסתבכו בקשרים ולא נקרעו, כפי שזה קורה לעיתים קרובות עם חוטים אחרים.

את עובודתה נגמרה במהירות והיא הבטיחה שתבוא לכנסייה כדי לראות את הכליה בגדיה היפים.

קהל רב התאסף לקרהת החגיגה, כי הורי המתחרתנים היו עשירים מאוד ובכל הסביבה אהבו מאוד את בני הזוג. הדלתות של הכנסייה נפתחו ואפשר היה לראות מרוחק את הכליה המתקרבת בשדרת עצי האגוז.

"איזו בחורה יפה" קראו הגברים. "איזה שמלה נהדרת" התלחשו הנשים. אך בדיקן כשהcalclev עברה את דלת הכנסייה והגישה את ידה לבחור לבה, נשמע רעש גדול.
"קרהק! קראק" נקרעו כל החוטים והשמלה נפלה

הנאה הייתה זוvrן לרכב עליר!"

פוק השתדלה מאוד לא לעשות את תעלוליה במקום אחד, אלא בקרבה בכפר אחריו כפרvrן שרבים פחדו כי יפלו בקרוב קורבן למשינה. אך אחרי זמן פוק התעייפה לשגע רועים וחיפשה דבר אחר שיכל לשעשע אותה.

הגיעה לאזניה שמוועה על זוג צער שהלך העירה כדי לקנות ציוד לביטם החדש. היא הייתה בטוחה שהם ישכו דבר מה הנחוץ להם, ושלא יכולם להסתדר בלבדו, והמתינה להם בדרך. היא

ראתה אותם רצים ליד העגלה המלאה שלהם והפכה את עצמה לחובב, כדי להקשיב לשיחתם.

זמן מה שעממה אותה שיחתם, על החתונה בימים הקרובים, על רשימת האורחים ודברים דומים. אך פתאום האישה הצעירה נתנה זעקה.

"וַיְאִיר יָכֹלְתִּי לְהִיּוֹת כָּל כֶּר טִיפְשָׁה! שְׁכַחֲתִי לְקֻנּוֹת חֽוֹטִים צְבָעָנוֹת שִׂיתָאִימָו לְבָגְדִּים שְׁלִי!"

"זה באמת רע מאד" קרא הצעיר "ומרата שמהר

תבוא התופרת?"

"כן, נכון" אך פתאום היא נתנה צעקה שנייה "ראה!
ראה!"

הצעיר הביט וראה בצד הדריך פקעת גדולה של חוטים צבעיים שונים, למעשה בכל הצבעים

לא רצ תור מבוכה רבה של הכליה.

אמנם לא דחו את טקס הנשואים כי מיד הובאו בגדים אחרים לכלה הצעירה, אך היא הייתה כה נבוכה שבקושי עזרה את דמעותיה.

אחד האורחים, סקרן יותר מאשר אחרים הטקס כדי לבדוק את סיבת האירוע.

"כנראה החוטים היי רקובים" אמר לעצמו "אראה האם אוכל לקרווע אותם". הוא חיפש וחיפש, אך לשוויא.

החותמים נעלמו כאילו לא היו שם בכלל.